

ANUL XVI NR. 29 (633) — 15 iulie 1967

flacăra

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

VIZITA CONDUCĂTORILOR ÎN REGIUNEA

Printre participanții la evocarea istorică a bătăliei de la Călugăreni. ▲

La începutul acestui iulie, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Alexandru Bîrlădeanu, Alexandru Drăghici, Iosif Banc, Manea Mănescu au făcut o vizită de lucru în regiunea București.

Conducătorii de partid și de stat au fost oaspeții colectivelor unor unități industriale, întreprinderi agricole de stat și cooperative agricole. În Cîmpia Dunării, principalul grînar al țării, la Clejani, în cel mai tînăr bazin petrolifer al României, în raioanele și orașele Giurgiu, Oltenița și Călărași, înalții oaspeți s-au întîlnit cu petroliștii, cu oamenii muncii din porturi, de la șantierele navale, cu lucrătorii de la Întreprinderea agricolă de stat Ulmeni; conducătorii de partid și de stat au participat la un moment de evocare istorică la Călugăreni, au poposit la Casa memorială «Alexandru Sahia» din comuna Minăstirea.

În ultima zi a vizitei, conducătorii de partid și de stat au fost oaspeții țaranilor cooperatori din Roseți, ai constructorilor de pe șantierul Fabricii de prefabricate din Călărași; au fost vizitate de asemenea Întreprinderea agricolă de stat Lehliu și cîmpurile experimentale ale Institutului de cercetări pentru cereale și plante tehnice Fundulea.

La sfîrșitul vizitei, conducătorii de partid și de stat s-au întîlnit cu activul regional de partid.

În tot cursul vizitei, conducătorii României socialiste au fost salutați de populație cu urale și ovații, oamenii muncii din regiunea București exprimîndu-și încrederea nestrămutată în politica marxist-leninistă a partidului nostru, ce corespunde pe deplin intereselor vitale ale poporului român. Manifestările prilejuite de vizita înalților oaspeți au oglindit ferma hotărîre a locuitorilor regiunii București de a înfăptui în mod exemplar sarcinile ce le revin din mărețul program trasat de Congresul al IX-lea al Partidului.

O întîlnire emoționantă cu veterani ai răscolei din 1907. ▼

R DE PARTID ȘI DE STAT BUCUREȘTI

La marginea unui lan de grâu din Cîmpia Dunării.

Entuziasta adunare populară de la Islaz.

Înalții oaspeți au făcut popas în mijlocul sondorilor celui mai tânăr bazin petrolifer al României.

Duminică 9 iulie, la Snagov, tovarășul Nicolae Ceausescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, împreună cu soția au primit pe savantul român Henri Coandă aflat într-o vizită în țara noastră. Cu acest prilej a avut loc o convorbire care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

EFICIENȚA PRIMELOR MĂSURI

...Dacă s-ar lucra mai departe în condițiile anului 1966, pentru obținerea producției prevăzute în 1970 ar fi necesar un număr de 4 000 salariați în plus!

Aceasta este doar una din constatările cuprinse în studiul Comisiei de organizare științifică a producției și muncii din cadrul Combinatului petrochimic-Ploiești. Se impunea deci o revizuire și o reanalizare a activității fiecărui salariat. S-au depistat astfel 127 de posturi ineficiente. 63 din ele urmează să fie reprofile. Restul de 64 s-au redistribuit la locuri de muncă apărute pe parcurs (și care inițial nu fuseseră prevăzute în proiect): la însăcuirea anhidridei ftalice — 16, la rampa propan-propilenă — 22, la depozitul de anhidridă ftalică — 9 etc. În cadrul personalului tehnico-administrativ s-a procedat la scindarea serviciului energetic în serviciile termoenergetic și electroenergetic pentru a se rezolva mai bine sarcinile specifice. S-au înființat de asemenea serviciile tehnic-export și protecția muncii, ce se completează

însă cu personal din cadrul numărului total aprobat. Ca urmare a acestor măsuri de redistribuire și folosire mai judicioasă a forței de muncă, cit și întăririi disciplinei, prin aplicarea noului program de lucru, productivitatea muncii va crește anual pe ansamblul unității cu 3%, ceea ce echivalează cu un plus de 8 000 lei de fiecare salariat. Deja pe trimestrul II al anului planul producției globale și marfă a fost îndeplinit în proporție de 104%, procent ce echivalează cu un spor de 4 milioane lei, iar planul productivității muncii în proporție de 108,5%. Activitatea comisiei se intensifică, aprofundându-se analiza fluxurilor tehnologice, modul de utilizare a instalațiilor și mașinilor, munca fiecărui salariat în vederea valorificării depline a resurselor existente. Membrii comisiei afirmă că există toate condițiile ca prin măsurile ce se vor lua marele combinat să funcționeze ireproșabil, folosind același număr de salariați ca orice combinat similar din alte țări.

M. HETCO

MIEZ DE VARĂ

Sîntem în toiul campaniei agricole de vară. În multe regiuni aceste lucrări cunosc un ritm intens. Trebuie adus un cuvînt de laudă acelor cooperative agricole de producție care pînă la data de 5 iulie au efectuat a treia prășilă la porumb pe jumătate din suprafața cultivată. Bine stau lucrurile și la sfecla de zahăr. În regiunile București, Galați, Ploiești, Iași, Bacău, Crișana, prășila a treia la această cultură e pe terminate.

Nu același lucru se petrece însă în regiunile Brașov, Cluj, Mureș-Autonoma Maghiară. Pînă la 5 iulie, în aceste regiuni n-a fost terminată nici prășila a doua la porumb și cartofi.

În acest an, datorită ploilor abundente, producția finetelor naturale va fi cu mult mai bogată decît în anii trecuți. Dar dacă aceste finete nu sînt recoltate la timp, înseamnă că ne furăm căciula, înseamnă în

ultimă instanță că neglijăm o mare avuție națională, zootehnia. Situații nesatisfăcătoare în recoltarea finetelor naturale există în regiunile Galați, Brașov, Bacău, Suceava, Mureș-Autonoma Maghiară, Hunedora.

Trebuie să profităm de faptul că în această vară avem un teren cu însemnate rezerve de umiditate. Putem și trebuie să culegem o a doua recoltă. Bineînțeles, de plante furajere. În acest sens însă, în unele locuri s-a început cu stîngul. Pînă la 5 iulie au fost recoltate cereale și mazăre de pe o suprafață de 460 000 ha. Numai că arături pe această suprafață s-au făcut doar în proporție de 13%. Terenul nu a fost eliberat. Nu e bine.

Iată deci că în acest miez de vară, pentru a nu pierde nimic, se impune ca toate lucrările agricole să fie efectuate la timp și în bune condiții.

Ç. GHEORGHE

Pe ecranele Capitalei se află o nouă realizare a Studioului «București»: «Zodia fecioarei», film scris de Mihnea Gheorghiu și regizat de Manole Marcus. Transplantînd în contemporaneitate vechi motive de circulație universală, filmul se constituie ca o dezbateră etică despre responsabilitatea umană.

În fotografie: Ana Szeles și Sorin Postelnicu, interpreții tinerilor eroi cu destin tragic, și Paul Peterhofer (dreapta).

CONDUCEREA ȘI ORGANIZAREA CA ȘTIINȚĂ ȘI CA ARTĂ

de conf. univ. C. PINTILIE

Cînd vorbim de conducerea și organizarea întreprinderii avem în vedere atât aspectul teoretic, cît și cel practic aplicativ sau, altfel spus, conducerea și organizarea ca știință și ca artă.

Ca știință, conducerea proceselor economice, a organizării producției și muncii, stabilește principiile pe baza generalizării experienței practice, precum și reguli, tehnici și metode de lucru cu caracter general care să permită cea mai bună utilizare a mijloacelor investite în producție, să asigure o eficacitate sporită a activității întreprinderilor. Ca știință, conducerea și organizarea este o activitate teoretică, de sintetizare și generalizare a experienței mondiale înaintate, de studiere aprofundată a procesului de producție și a organizării muncii în întreprindere în vederea descoperirii unor noi posibilități de dezvoltare a acestora. Comisiile de organizare științifică care funcționează în întreprinderile noastre industriale au tocmai sarcina de a studia toate posibilitățile existente și de a propune măsurile cele mai economice, mai eficiente, în vederea aplicării lor de către conducere; ele sînt un organism care ajută conducerea să-și desfășoare activitatea pe baze științifice. Pentru a aprecia cît de important este rezultatul aplicării măsurilor de organizare științifică este suficient să amintim că acestea vor avea ca rezultat avantaje uriașe.

Ca artă, conducerea și organizarea este o activitate practică desfășurată în vederea realizării unui scop precis și în anumite condiții concrete de către conducătorii unităților productive. Sarcina acestora, și totodată criteriul de bază, este valorificarea optimă a fondurilor materiale și bănești și a forței de muncă de care dispune, printr-o mai eficientă administrare a întreprinderilor. În condițiile actuale ale întreprinderilor noastre, o bună administrare înseamnă aplicarea operativă a măsurilor preconizate în studiile întocmite de comisiile de organizare științifică. Sub acest aspect trebuie subliniată necesitatea exploatarea unei rezerve importante, deocamdată nu suficient fructificată, și anume folosirea rațională a forței de muncă. Sînt cazuri în care studiile întocmite au arătat existența unei organizări neraționale a forței de muncă și cu toate că s-au inițiat măsuri care să permită redistribuirea personalului, mai există cazuri în care conducerile respective mențin, în virtutea unei practici învechite, un personal mai numeros decît cel necesar. Nu este admisibil, de pildă, ca la noi să existe fabrici în care să lucreze de trei ori mai mulți oameni decît în întreprinderile similare din alte țări. Asemenea stări de lucru întîrzesc creșterea indicilor de productivitate și împiedică creșterea eficacității întreprinderilor pe măsura posibilităților.

Făcînd deosebirea între cele două aspecte ale conducerii și organizării trebuie să avem în vedere legătura organică ce există între ele. Trebuie să ținem seama de faptul că întreprinderile, sub impulsul progresului științific și tehnic foarte rapid, se dezvoltă continuu și o dată cu aceasta își modifică condițiile de lucru, fapt care duce la învechirea tehnicilor, metodelor folosite și chiar a unor principii de conducere și organizare. Vechile soluții nu mai oferă o rezolvare eficientă a noilor probleme care apar. Măsurile de îmbunătățire valabile cu un an, doi în urmă sînt adeseori depășite de noile cerințe. Acest aspect scoate în evidență și

mai pregnant rolul important pe care-l au comisiile de organizare științifică și, totodată, obligația ce revine conducerilor întreprinderilor de a face ca membrii acestor comisii să fie degajați de orice sarcini curente de rutină spre a-și concentra atenția asupra studierii celor mai importante probleme de rezolvare a cărora depinde eficacitatea înaltă a întreprinderilor. Din păcate însă nu se acordă pretutindeni importanța cuvenită acestei laturi a organizării, membrii comisiilor fiind obligați să-și ducă la îndeplinire în continuare și sarcinile curente de rutină.

O problemă de a cărei rezolvare, la multe din întreprinderile noastre, depinde deocamdată de arta conducătorului, este pricerea acestuia de a dezvolta relațiile de colaborare în cadrul colectivului de lucru, de a-și apropia oamenii cu care lucrează, de a ști să-i facă colaboratori cît mai utili și de a întări pe această bază autoritatea și disciplina liber consimțită, ceea ce în socialism este o cerință firească. Tot mai mulți specialiști privesc conducerea modernă a întreprinderii și ca o problemă de sociologie, de psihologie socială, în rezolvarea căreia trebuie să țină seama de relațiile ce se dezvoltă în cadrul colectivului de lucru. Darul de a te comporta cu oamenii ține de arta conducerii, iar formarea și dezvoltarea acestei însușiri, absolut necesare oricărui conducător, cere aprofundarea cunoștințelor oferite de disciplinele umaniste și în primul rînd de psihologia socială industrială — domeniu în care literatura de specialitate din țara noastră este încă foarte săracă.

Specialiști în știința conducerii și psihologiei industriale ca Robert Sampson, Ludwig Rosner, Peter Atteslander și mulți alții recomandă o serie de reguli esențiale pentru obținerea de rezultate bune în conducerea colectivului de lucru. După acești autori, un bun conducător trebuie în primul rînd să-și trateze colaboratorii așa cum ar vrea să fie el însuși tratat, căuțînd să-i înțeleagă și, cunoscîndu-i, să țină seama de capacitatea și înclinațiile lor; să arate clar scopul pentru care trebuie să lupte colectivul și să facă să fie acceptat de colectiv; să fie sever în ceea ce privește principiile și suplu în ceea ce privește forma de aplicare; să știe să hotărască cu siguranță și precizie și să ceară cu fermitate; să știe să dezvolte spiritul de colaborare, creînd un climat de încredere reciprocă. Cunoașterea îndeaproape a personalității și aspirațiile subalternilor și comportarea diferențiată față de aceștia, imparțialitatea, tactul în aplicarea și comunicarea sancțiunilor, recunoașterea meritelor salariaților completează regulile arătate. Însușirea acestor citorva norme de comportare care sînt departe de a epuiza obligațiile unui conducător în munca sa cu oamenii și dezvoltarea unor relații de colaborare eficiente se încadrează în ceea ce numim arta conducerii, iar efortul făcut de conducător se compensează cu mult prin rezultatele ce se obțin.

În perioada actuală, cînd unitățile noastre industriale sînt angajate într-un amplu proces de perfecționare a activității lor, cînd în multe din întreprinderi s-a și trecut la noi metode de organizare a producției și muncii, știința și arta conducerii constituie o verigă importantă în ansamblul acțiunilor și măsurilor de modernizare și sporire a eficienței întreprinderilor.

Frumoasă firmă! A meritat un an și patru luni de lupte, sute de adrese, semnături și rezoluții. Dar blocul nu va fi oare demolat?

LOZ ÎN PLIC, NECÎȘTIGĂTOR: FIAT LUX!

Catifeaua nopții, tăiată de cromatica luminiscentă a firmelor și reclamelor, dă orașului nocturn un aer modern, viu. Cît despre eficiența economică a unei inspirate reclame luminoase ce să mai vorbim?! Un sondaj va demonstra oricînd, cu procente precise și concludente, cum a crescut numărul de solicitanți ai cutărui produs datorită reclamei de noapte. Ar demonstra... în teorie, pentru că practic, la ora aceasta, e aproape imposibil: reclamele noastre luminoase sînt ca și inexistente. De ce oare? Pentru că «avizăm negativ» nu reprezintă numai o negație exprimată agramat sau o contradicție, ci și simbolul unei îndărătniciei îmbrăcate în haină de «concepție», potrivit căreia la aplicarea unui principiu — după cum se va vedea — se poate ajunge numai încălcînd alte zece.

Ani de zile întreprinderea «Loto Pronosport» a încercat să așeze pe unele din marile clădiri bucurăreștene reclame luminoase. Dar... nu s-a putut face nimic. Pînă cînd, la începutul lui 1966, unul din vicepreședinții Sfatului popular al Capitalei a ținut o așteptată și luminată cuvîntare în care promitea înfrumusețarea Bucureștiului nocturn prin intermediul bețișoarelor fluorescente variat colorate. Astfel, la 30 martie 1966, cei de la «Loto Pronosport» au cerut în scris o aprobare pentru o reclamă luminoasă de mari proporții care să fie instalată pe unul din blocurile-turn ale Magistralei Nord-Sud. Cu acest prilej s-a obținut și prima avizare... negativă (în original: «avizăm negativ»!). Eroarea a fost însă spulberată într-un timp-record: reclama a început să-și trăiască nopțile luminiscente la 8 iulie 1967! Adică după un an și patru luni! Dar și după o reparație capitală — înainte de folosință!

Povestea acestei reclame (și implicit explicația inexistenței altora) e lungă și tragicomică. S-ar putea scrie un scenariu pentru un desen animat de lung metraj în care hiperbola să frizeze nebunia, sau un roman polițist de largă respirație în care păgubitul să se învîrtăscă într-o fără de ieșire pădure de vinovați... Foarte pe scurt însă, povestea acestei reclame luminoase se rezumă la un dosar care cuprinde

146 de adrese și contracte, peste 450 semnături, 200 rezoluții și care implică 34 de instituții și întreprinderi. Printre ele se numără Academia Republicii Socialiste România, Direcția centrală de statistică și Santierul naval Oltenita... Foarte pe scurt, povestea se rezumă la o nemăsurată cantitate de timp și nervi irosită în van și la reprofilarea întreprinderii care face comerț cu bilete norocoase într-o cooperativă care să facă tot ceea ce ar fi trebuit să facă o firmă de firme luminoase — sublimă și strălucitoare prin inexistență.

Lucrarea a contractat-o «Electrofarul», dar contractul prevede că acesta va executa numai literele; de rest — adică de tot — se va ocupa... «Loto Pronosport». Adică va executa develope de strictă specialitate, va achiziționa materialele indicate de norme dar inexistente pe piață, va procura o nacelă pentru instalatori, va realiza și instala paratrăsnetul, săpăturile și pavările, va obține cablul coaxial sau tablourile capsule etc., etc., etc. Totul a fost deci procurat sau făcut de «Loto Pronosport». Un singur lucru n-a putut face răbdătoarea și perseverenta întreprindere: să aducă Sfatului popular al Capitalei o dovadă în scris de la Sfatul popular al Capitalei — așa cum i s-a cerut — precum că nou-noul bloc-turn de pe nou-nouăta Magistrală Nord-Sud nu s-ar afla trecut în planul de... demolări. Ce să-i faci, au și ei lipsuri!

Așadar, reclamele luminoase ale orașului, care ar putea informa și, în același timp, înfrumuseța nopțile bucureștene sînt puține și inexistente din cauza unor puzderii de dispoziții birocratice, de anchiloze în gîndire, de sisteme greoaie și de concepții gen «nu-i treaba mea».

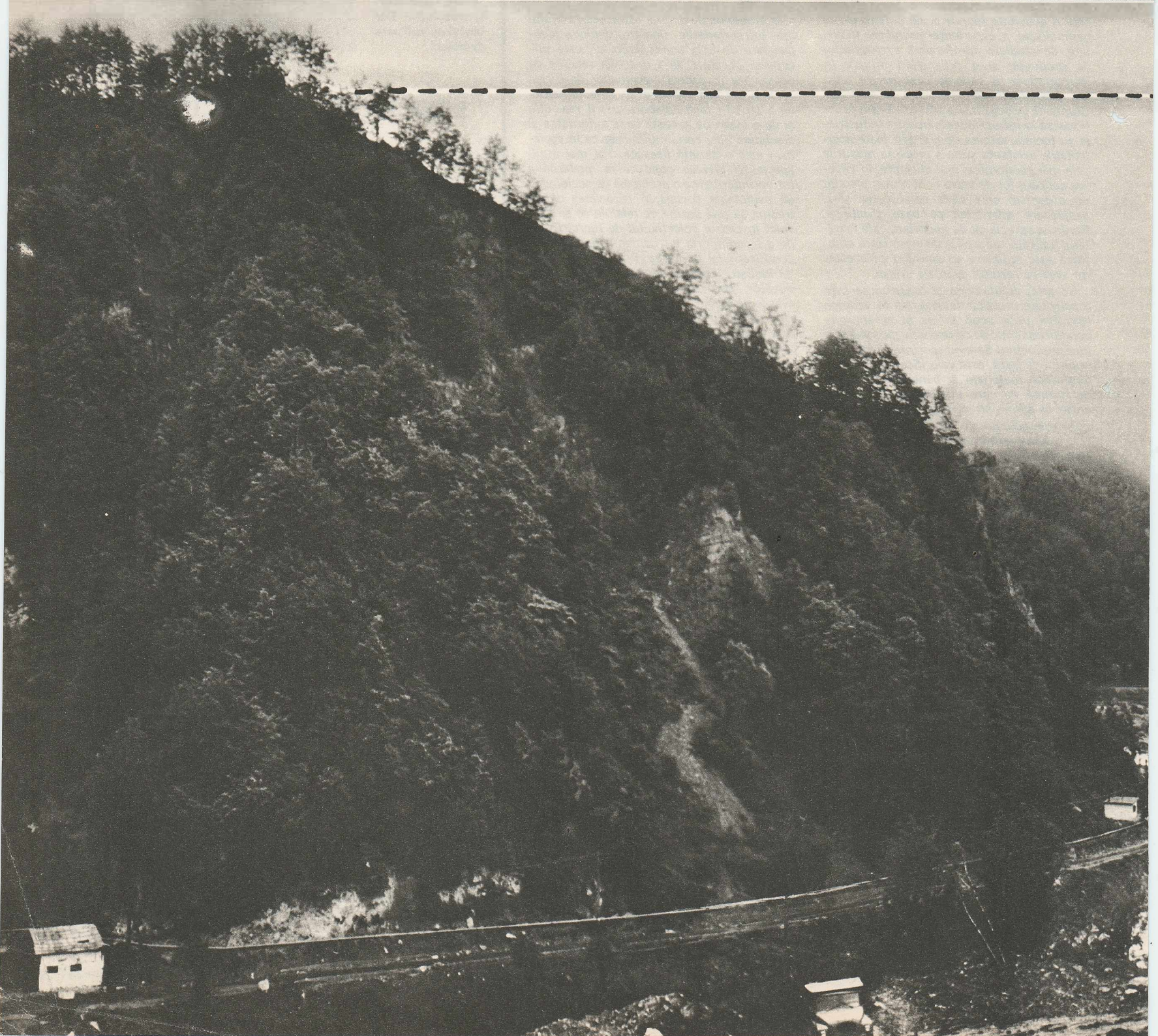
Cum ziceau strămoșii noștri din partea lui Traian: *Fiat lux!* Să se facă lumină la «Electrofar» (dacă această întreprindere are de gînd să se specializeze în producția de firme luminoase, atunci să-și asume toate răspunderile) și să se facă lumină — am vrea o lumină orbitoare — în capetele care cer adevărul și în capetele de la sfatul popular pentru sfatul popular.

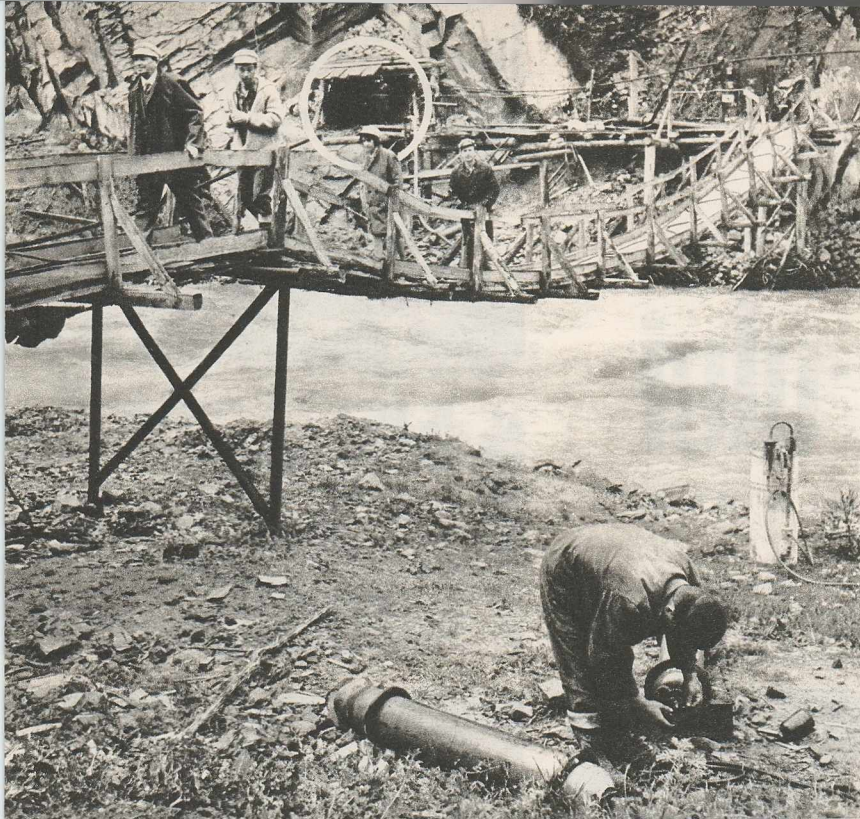
B. DIAMANTESCU

Cîteva clipe și o nouă explozie va mai modifica ceva din peisajul Văii Doftanei. O urmăresc cu emoție: inginerul-șef Alex. Stoian, cunoștință veche de la Firiza (dreapta), și ing. Mircea Nicolae, șef de lot la baraj, care și-a început cariera la Bicaz. ▶

Doftana e o apă capricioasă (fotografia din dreapta, sus). Normal se scurg pe riu 5-6 mc pe secundă. Cînd se «înfurie» (și asta se întîmplă de două-trei ori pe an) atinge dintr-o dată 150 mc pe secundă. Cînd va începe turnarea barajului, Doftana va fi deviată printr-un tunel deversor (230 m) săpat în munte. Lucrarea a fost aproape terminată. (Intrarea în tunel e marcată prin cercul alb.) ▶▶

Peste trei ani, înfățișarea acestui loc va fi cu totul alta: un baraj lung de 450 m și înalt de 104 m va uni munții zăgăzuind apa vijelioasă a Doftanei. Dincolo de baraj... «marea». (Linia punctată indică cota pînă la care se va înălța barajul.) ▼

asa se naste o mare artificiala

(Reportajul în pag. 20)

în căutarea MONTPARNASSE-ului

De la trimisul special al „Flacării”: Mihai MÎRZA

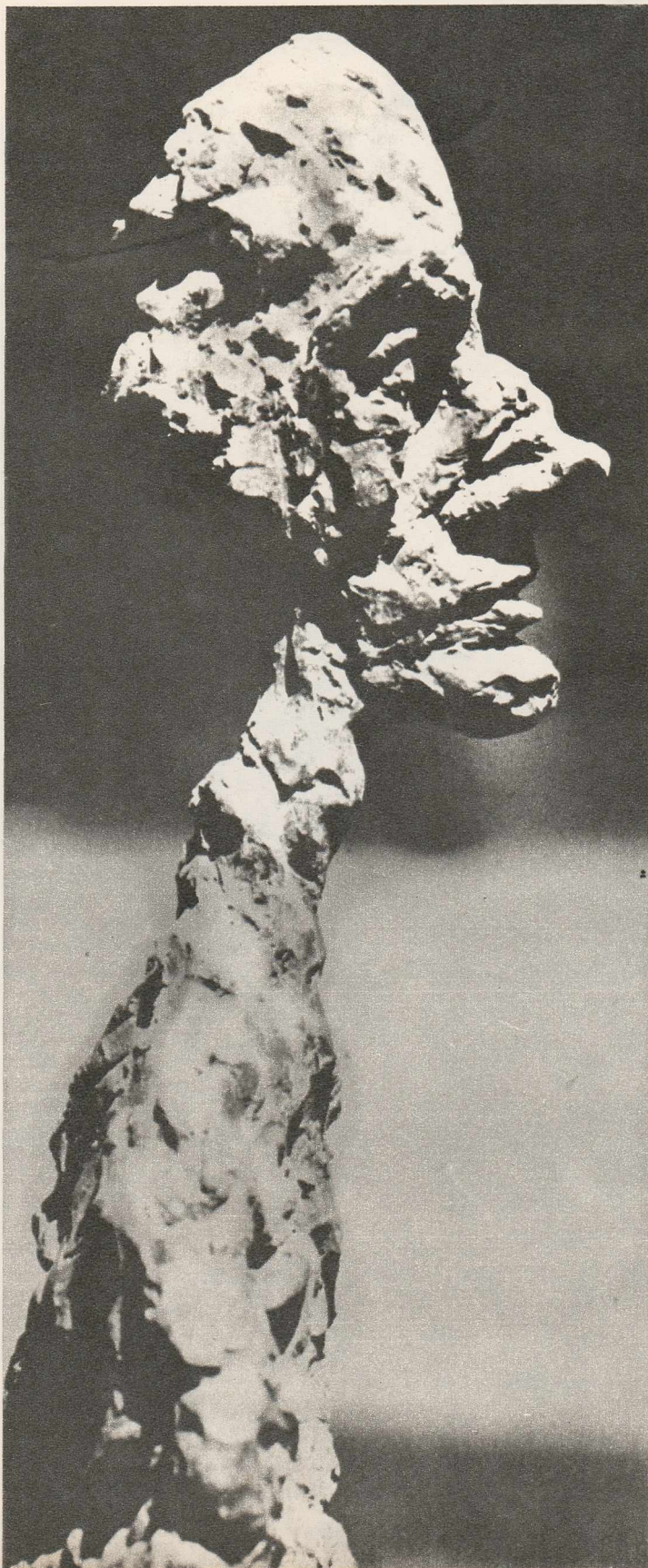
De aproape un secol inima metalică a bătrînului orologiu s-a oprit. Nici orologiul nu mai este. De cîteva luni a fost scos și mutat într-un scuar (în care oare?). Acum însăși vechea gară Montparnasse își dă sufletul în nori de praful, sub loviturile necruțătoare ale ciocanelor pneumatice. Fără s-o fi cunoscut decît din fotografii priveam cu un sentiment de tristețe această fostă poartă a Oceanului care transformase Montparnasse-ul, la sfîrșitul secolului al XIX-lea, în locul de întîlnire al marinarilor, adăugînd un pitoresc portuar cafenelelor, hotelurilor, restaurantelor și magazinelor din jurul gării. Zidurile pe care le vedeam agonizînd au fost în anii celui de-al doilea război mondial (1939-1945) un adevărat cartier general al Rezistenței și tot aici, la 25 august 1945, generalul Von Choltitz a semnat, într-un birou al gării, capitularea garnizoanei hitleriste.

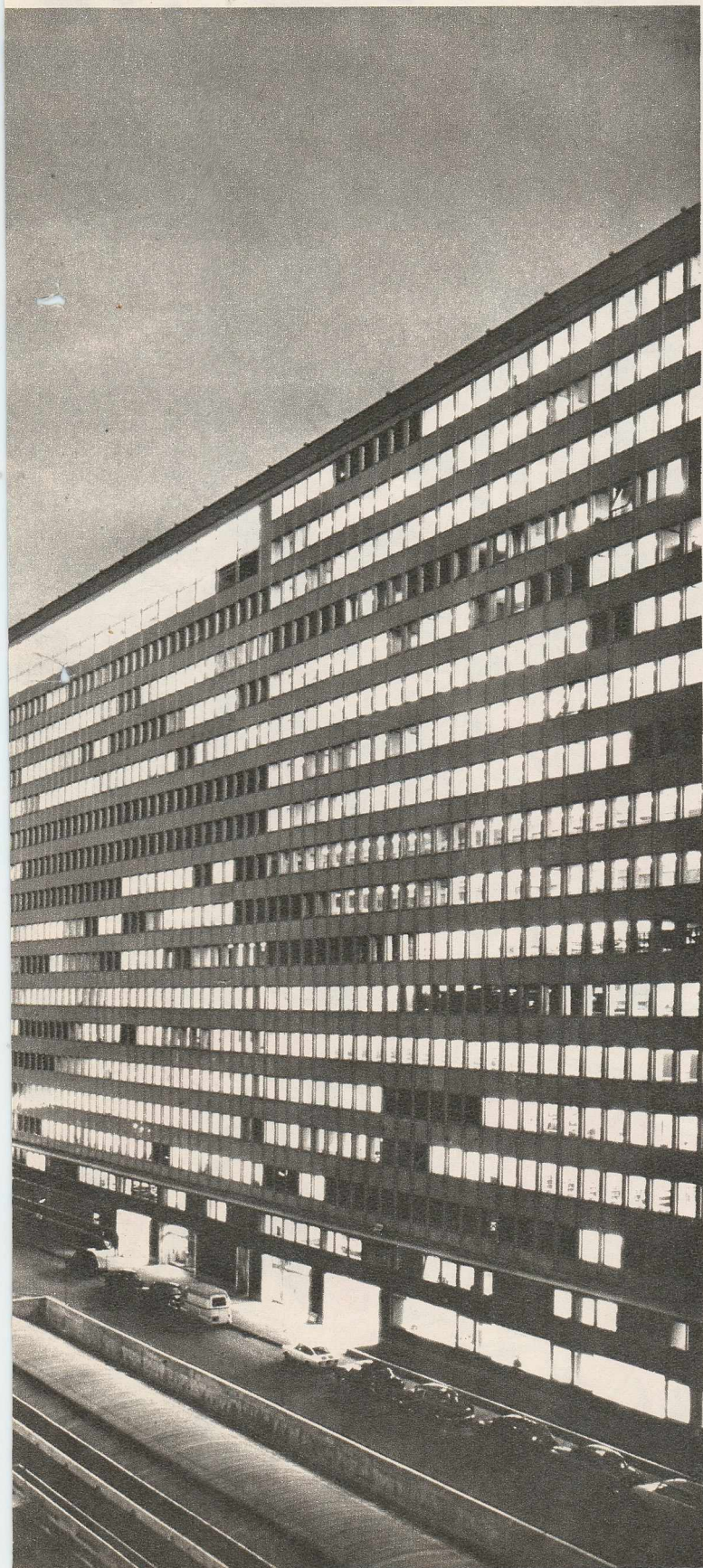
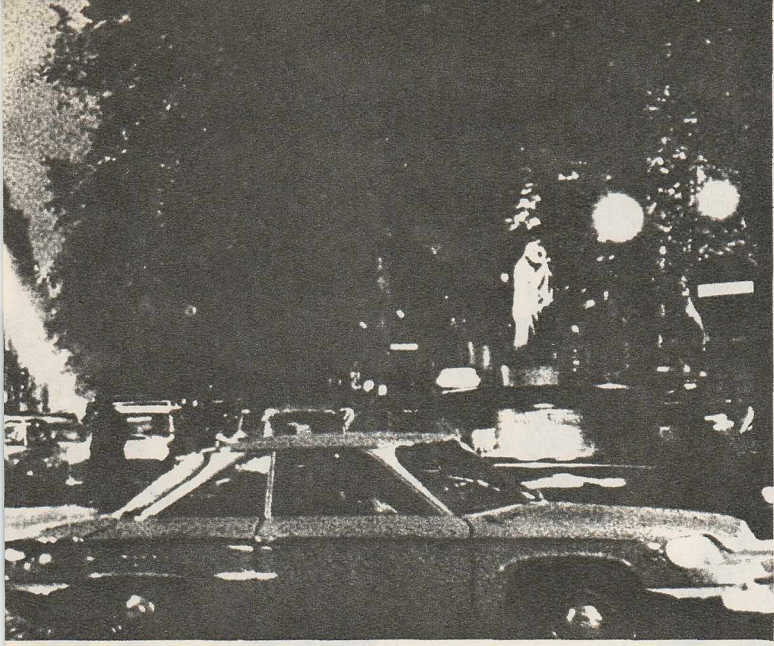
Dar cîte imagini și sentimente nu evocă memoriei și inimii Montparnasse-ului. Ospitalier prin gust, cosmopolit prin tradiție, xenofil prin vocație — așa cum îl definește Maurice Druon — acest cartier al capitalei franceze este un fel de capitală internațională, un creuzet al fuziunilor umane. De mai bine de o sută de ani a devenit un centru al gloriei, al talentelor și genilor lumii. Lunga și fabuloasa defilare a figurilor ilustre începe de la *Closerie des Lilas* cu Ingres și Jongkind, cu Verlaine, Rimbaud și urmează îndeaproape pînă la *Dôme, Rotonde, Coupole* cu Apollinaire, cu Modigliani, Max Jacob, Derain, Picasso...

Am vrut să-mi fixez un itinerar în acest parnas ilustru, consultînd modestul dar practicul ghid Michelin, pus la dispoziție cu amabilitate de domnul Marsaule, reprezentantul din București al Companiei naționale Air France. Încercarea s-a dovedit zadarnică. Pe trei pagini ghidul ofera cîteva date succinte cu caracter istoric ale unui traseu de 2,5 kilometri, ce poate fi parcurs în 150 minute, punctînd patru monumente de artă. Atît. Renunț la Renault-16, condus de binevoitorul Julien, și folosesc metroul, amintindu-mi de cuvintele lui Cocteau care afirma că este «singurul drum tolerat de catehismul cubist». La încrucișarea Vovin-Raspail privesc cîteva minute statua expresivă a lui Balzac făurită de Rodin și parcurg într-un suflet întinsul bulevardului pînă la avîntatul monument al mareșalului Ney, operă a lui Rude, autorul basoreliefului Marseillaise-ei de pe Arcul de

(Continuare în pag. 10)

Mai mult de 32 000 de lămpi fluorescente «Philips» sînt folosite pentru iluminarea noului centru al Montparnasse-ului. Așa afirmă reclamele. Dar vor rămîne ele în memoria omenirii mai pregnant decît luminile Rotondei și decît geniul lui Giacometti?

În fiecare după-amiază de primăvară și vară — în timp ce localnicii cartierului își fac treburile menajere — în Montparnasse-ul acoperit de gloria geniului înghițorii de flăcări prezintă spectacolul lor clasic spre bucuria copilăriei eterne.

La ora dimineții fluxul internațional al Montparnasse-ului descoperă imaginile prozaice ale oricărui oraș din lume: măturătorul și tîrnul.

Triumf, admirată de generații de liceeni în ilustrațiile cărților de școală. Sînt în căutarea Montparnasse-ului contemporan, al anului 1967.

Francezii afirmă că «le bon vieux temps de Montparnasse», al circumișiorilor din piciorul morilor de vînt, dar și al Observatorului, al lui Pascal și Rigaud, a fost pînă la revoluția din 1789; cartierul și-a găsit o a doua tinerețe cu balurile și cabaretele din epoca romantică — aceea a scriitorilor și poezilor, dar și a lui Laennec și Braille — care a durat pînă în 1870. Construcția gării i-a inoculat un nou sînge — al celei de-a treia tinereți—care a fost nu

atîc al marinarilor, cît al artei și științei, al lui Pasteur, Curie și Langevin. Anii de criză și ai războiului, evoluția moravurilor și a tehnicii au umbrît strălucirea Montparnasse-ului. Oare demolarea vechii gări consemnează dispariția definitivă a acestui centru al geniului omenesc?

Am reluat bulevardul și străzile apropiate cu pas încet, oprindu-mă în fața vitrinelor, firmelor, urmărind cu privirea trecătorii. Nimic nu părea a fi deosebit de atmosfera și peisajul familiar, obișnuit al Parisului. Și totuși...

Cafenelele, barurile, restaurantele sînt un specific și al Montparnasse-ului de

În cartierul Montparnasse se află și «La Grande Chaumiere» unde au lucrat Manet, Jongkind, Gauguin și Whistler. Și tot aici tineri plasticieni caută noi «adevăruri absolute» în formele sculpturale ale modelelor. Printre pictorii noii generații, Lopicque (în fotografia color) ocupă un loc important. Muncind neobosit, el acordă în fiecare săptămînă o zi plimbării prin cel mai iubit cartier al său: Montparnasse.

azi. Vechiul *Jockey* cu fața înnoită continuă să fie locul de întâlnire al tuturor celebrităților. Clubul *Jimmy*, pe care l-am privit numai pe dinafară, este frecventat de un cerc foarte restrâns. Aici pot fi întâlniți Gunther Sachs, Brigitte Bardot, Juliette Gréco și Françoise Sagan; *La Coupole*, cu marile sale coloane asemănătoare unui hol de gară, simbol al vechiului... nou stil, unde mincau Matisse și Giacometti, a rămas astăzi localul preferat al unor personalități ca Jean-Paul Sartre, Eugen Ionescu, Simone de Beauvoir și Louis Malle. Montparnasse-ul își are boema sa proprie, iar cafeneaua *Select* este regina ei recunoscută.

▶ În atelierele plasticienilor, ca în cel al lui Zadkine, se caută noi căi neconformiste.

e la o răscruce de drumuri care prevestește o nouă înflorire. Acest revirement îl pregătesc nu numai savanții și oamenii de artă, ci și arhitecții. Prețutindeni se vorbește de «Operațiunea Maine-Montparnasse». Primul meu contact-șoc a fost întâlnirea cu șantierul vechii gări în demolare. Acțiunea constă în remodelarea acestui cartier și înzestrarea lui cu o gară modernă, deja terminată, cu amenajarea unui important centru poștal, cu construcții cuprinzând 500 000 metri pătrați de suprafețe destinate birourilor unor mari întreprinderi, cu edificarea unui mare

▼ Cafenelele Montparnasse-ului, cu atmosfera lor de boemă, sînt locuri unde se vehiculează idei și teorii innoitoare.

▶ În Montparnasse-ul care a lansat cea de-a 7-a artă — arta cinematografică — Georges Méliès a sîrșit ca vînzător într-un magazin de mărunțișuri. După decenii, tot aici, membrii studiourilor de artă cinematografică discută cu pasiune căile noi ale creației.

După cum am putut să văd, pictori și poeți famelici, actori și muzicieni de jaz fără lucru, artiști în căutare de angajamente, bătrîni și tineri, pletoși și pleșuvi, blonzi și bruni se întîlnesc aici spre a-și exprima adeviziunile și protestul, spre a vorbi de ideile lor revoluționare în artă, în timp ce în stradă oamenii de afaceri își grăbesc netulburăți pasul spre birourile lor.

Montparnasse-ul continuă să fie și astăzi un centru al academiilor de artă — dacă ar fi să amintim numai de *Grande Chaumière*, un centru al atelierelor de pictură unde artiști ca Man Ray, Zadkine sau Lapicque însuflețesc cu geniu și culoare albul imaculat al pînzelor. Pe rue des Plantes la numărul 26 locuiesc Surville, Pignon și Carzou; în strada Bernard

se află atelierul lui Jacques Despierre, care și-a petrecut întreaga viață între hotarele acestui cartier.

În afară de școli, institute, spitale celebre, greu de enumerat, tot aici, la numai 500 de metri de edificiile în construcție, pe strada Docteur Raux, privirea este blocată de impunătoarele clădiri cu terase ale Institutului Pasteur.

Într-un tîrziu, m-am oprit cîteva minute în fața unei plăci avînd un titlu cu rezonanță violentă: «Catacombes». Dedesubt, în relief, erau înscrise cuvintele: «Serviciul municipal al carierelor, intrarea catacumbelor». Puțini știu că încă din îndepărtata antichitate și pînă în secolul al XVIII-lea calcarul caselor și monumentelor Parisului a fost extras din subsolul Montparnasse-ului. Galerii

de sute de kilometri stau mărturie a unui efort supraomenesc. Goluri abisale, așezate pe orizontală, parcurg traseul venelor de piatră cu meandre și îngustimi în fața cărora privitorul de astăzi se întrebă ce fel de ființe și prin ce mijloace au putut să extragă piatra din rărunchii scoarței terestre. Aduse la suprafață, blocurile de calcar, modelate de mîna unor maeștri și meșteșugari anonimi, ne încîntă și astăzi ochiul în construcțiile și monumentele Orașului-Lumină.

Fără voie, în fața acestor mărturii grăitoare ale muncii și priceperii omenești, în mijlocul efervescentei neconținute a unei vieți culturale în plină ascensiune, îngrijorarea inițială dispore.

Montparnasse, în vara anului 1967,

ansamblu social-cultural, a unui mare centru comercial și, în fine, a 5 000 de locuri de garaj (problemă actuală — mai ales la Paris) — toate dominate de un turn demn de secolul XX. După aproape 30 de ani sediul Air France-ului se va muta în Montparnasse. După aproape o sută de ani noua gară și-a deschis larg alte porți spre Ocean. Iată dar noua față și poate noul destin al strălucitorului Montparnasse.

P.S. Din această scurtă confruntare cu Montparnasse-ul nemuritor, în afară de răgazul scurt, am încercat un singur regret: nu am reușit să aflu unde a fost instalat bătrînul orologiu al vechii gări...

MODA '67: PRIMA- TUL CULORII

de Sanda FAUR

Fotografii de S. STEINER

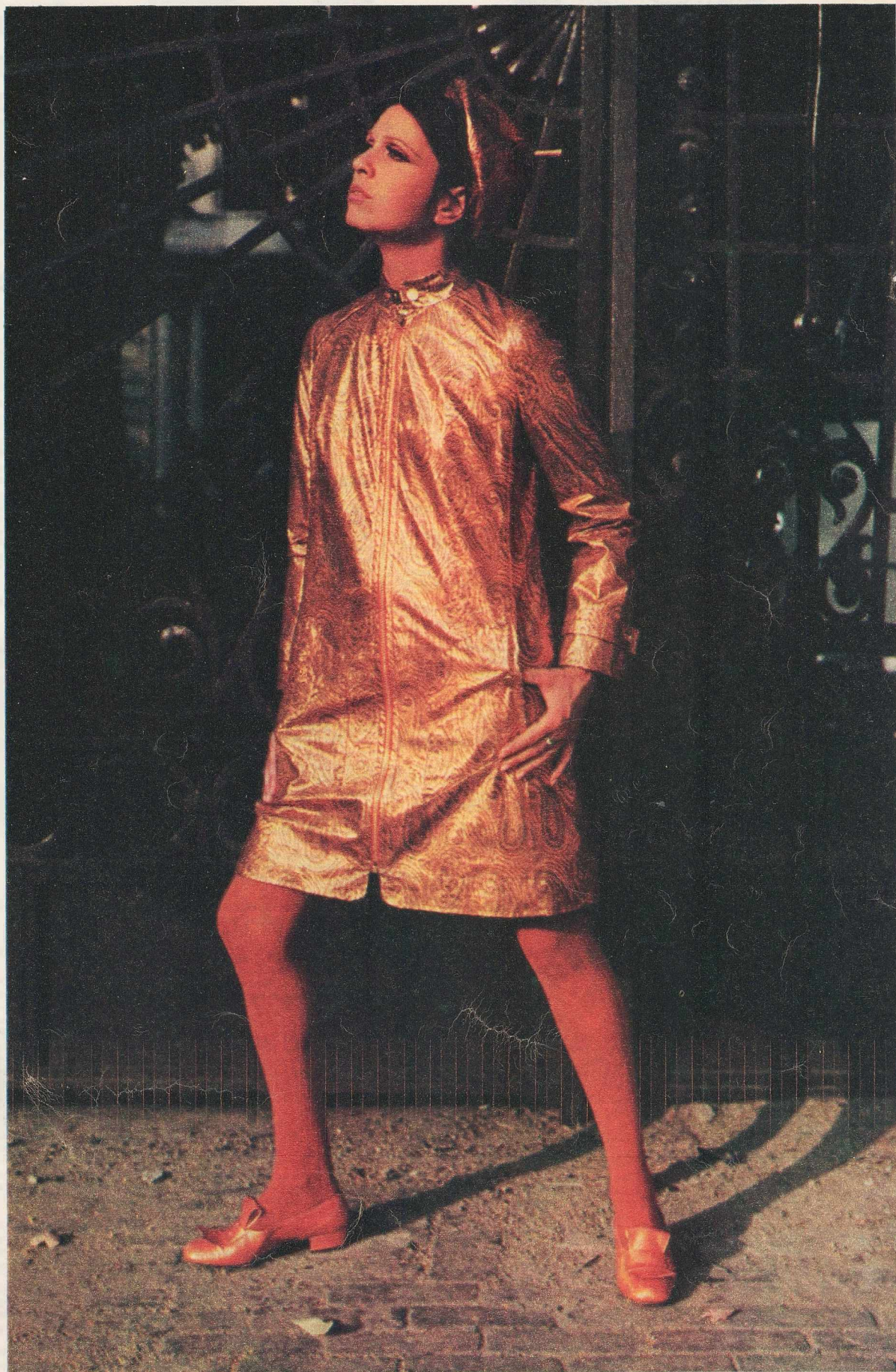
Pentru seară, o romantică rochie în întregime brodată cu paiete, perle și mărgelile (care, după cum se vede, și-a găsit cadrul poetic adecvat pe malul lacului Herăstrău).

Dacă se va scrie cândva o istorie a modei zilelor noastre și dacă stiloul acelui istoric va alerga destul de sprinten pentru a se putea ține pe urmele rapidelor «schimbări la față» ale vestimentației contemporane nouă, acesta va scrie: în vara lui '67 oamenii au fost prinși de un gust violent pentru culoare și au permis hainelor să vehiculeze orbitoare explozii coloristice. Femeile au concurat, în acea vară, paleta cromatică a florilor (ceea ce, să recunoaștem, nu e întotdeauna rău!). Priviți paginile de față: hainele de ploaie sînt portocalii, mantourile — verzi, rochiile de seară au fost potopite cu mărgele, perle și paiete multicolore. Să ne grăbim să consemnăm acest gust pronunțat pentru culoare al verii '67, pentru că — se pare — creatorii de modă au hotărît ca anul viitor să ne placă brusc culorile stinse și să ne îmbrăcăm, cucernic, numai în maro și negru!

Moda lui '67 — va scrie prezumtivul istoric — a fost o modă deschis, mărturisit, deci cinstit preferențială: o modă a fetelor tinere și suple, o modă care recomandă fustelor să devină «mini», adică «jumătate», adică scurte pînă unde le permite decența și, firește, linia — neapărat grațioasă! — a picioarelor. Faptul ni-l confirmă și ni-l reconfirmă revistele de specialitate, prezentările de modă și în general publicitatea făcută modei cu atîta insistență în zilele noastre. Ne-am interesat la d-na dr. Silvana Sacerdote — care a însoțit din partea Institutului italian pentru comerțul exterior un grup de manechine so-site în București, cu prilejul expoziției «Italia produce» — dacă moda aceasta, destul de vitregă pentru marea parte a populației feminine (nu poți avea mereu 17 ani și siluetă famelică!), a prins, dacă ea a contaminat strada. Văzusem, cu o seară înainte, colecțiile prezentate de cîteva cunoscute case și firme de modă italiană — Fabiani, Antonelli, Bikki, Bertoli, Krizia, Avagolf; văzusem cele 11 fete, cu siluete filiiforme, cîntărind în medie 18 kg sub greutate normală, dar de un netăgăduit farmec modern. Fără îndoială, la acest «cîntar» și la aceste

București, ora 12: pentru fetele foarte tinere și pentru aceste ore ale zilei iată un complet pe nuanțe oranj, alcătuit dintr-o mini-robe din stofă moale, subțire, ciorapi croșetați în aceeași culoare (fotografia din stînga jos), și dintr-o haină de ploaie dintr-un material sintetic imprimat, lucios, din care sînt confecționate și garniturile rochiei, și bascul (fotografia din dreapta).

MODA '67: PRIMATUL CULORII

▲ Pentru spectacole ori pentru concertele de la Ateneu (așa cum sugerează și cadrul ales de fotoreporterul nostru), acest model dintr-un material plin, matlasat: fusta și jacheta din aceeași stofă, bluza din materialul pus invers.

▼ Tricotul devine tot mai evident favoritul modei actuale. Iată un pardesiu din tricot verde, cu borduri roșii, butonat dublu, cu nasturi metalici și cu un foarte modern guler «ofițer».

▲ Dintr-o stofă «ped de coq» negru-roșu, un ansamblu de toamnă alcătuit din rochie și mantou cu față dublă.

vîrste fragede merg perfect și mini-jupele, și rochiile vapoase, multicolore și străvezii ca aripile fluturilor. Răspunsul d-nei Sacerdote a fost plin de înțelepciune feminină și de tact comercial: colecțiile de lansare a modei nu vor decît să sugereze ideea, linia generală, ele exacerbează voit anumite trăsături, care nu sînt aplicabile decît cu un mare simț al măsurii la îmbrăcămîntea cea de toate zilele. Fără

luciditate, fără o bună cunoaștere de sine însăși, orice femeie riscă ridicolul atunci cînd vrea să urmeze «ad litteram» recomandările de ultimă oră ale modei.

Așadar, e bine să știm a ne opri la acele modele în care nimic nu este dus dincolo de poate, nici scurtimea, nici vehemența coloritului, nici cutezanța cupei. Modelele din paginile de față pot oferi, în acest sens, câteva sugestii prețioase.

Aceste rînduri le închinăm unui maior de miliție pe care l-am văzut cu ochii plini de lacrimi. Totodată le adresăm lui Ștefan Cociu care se afla în 1945 în comuna Fălcu, Birlad — cei care-l cunosc să i le ofere spre lectură și apoi să-l arate cu degetul.

Mai presus de toate aceste rînduri le închinăm omeniei.

ALUNGAREA

După ce a părăsit-o Ștefan Cociu, Emilia Vasiliu a născut la 11 ianuarie 1945 un băiat căruia i-a dat numele de Mihai. Astfel, tînăra femeie s-a trezit aruncată în drum cu copilul în brațe. Acasă la părinți îi era frică să se întoarcă. Trebuia să trăiască și n-avea din ce. O prietenă o sfătuiește să dea copilul la un cămin, în București.

ABANDONAREA

Leagănul «Sf. Ecaterina» îi primește copilul cu o condiție: să plătească o taxă lunară. Dar ea nu avea pe atunci posibilități. O asistentă de la leagăn a fugit în stradă după ea: **Există o singură posibilitate: abandonează-l într-un parc și numai așa va ajunge aici. Si un an nu întreba de el.** Cîteva ore Emilia Vasiliu a umblat prin București cu copilul în brațe, neștiind ce să facă. Într-o clipă în care, spune ea, parcă i-a luat Dumnezeu mințile, a lăsat copilul pe o alee în Cismigiu, înfășat în niște scutece roșii și învelit într-o bucată de pătură militară. S-a întors după o oră și copilul nu mai era. Ziua aceea de martie n-a putut-o uita niciodată.

REMUȘCAREA

De-a lungul anilor, femeia, roasă de remușcări, a încercat cu disperare să-l regăsească pe Mihai. Poliția de pe atunci, radioul și presa s-au pus în mișcare, dar toate încercările au eșuat. Mama însă a continuat să-și caute fiul. Ultima încercare a făcut-o anul trecut, în februarie, cînd a adresat o cerere Direcției Miliției Capitalei: **Vă rog din suflet, ajutați-mă să-mi găsesc copilul și liniștea...**

OMENIA

Maiorul Ștefan Pavel nu s-a gîndit în primul rînd că acest caz intră în obligațiile sale profesionale. El a încercat mai întîi să se pună în situația mamei. În clipa aceea a înțeles că trebuie să facă totul pentru a găsi copilul.

A început tatonările.

În localul fostului leagăn «Sf. Ecaterina» se află azi Casa copilului nr. 1. Arhivele de pe vremuri nu există. Aici s-a stabilit doar atît: copiii abandonati, înainte să fie aduși la leagăn, erau adunați la un azil de pe strada Buzești 66. Nici arhiva acestui cămin de copii n-a fost găsită. Cineva a distrus-o. Trebuia găsit un funcționar al acestui așezămînt. Ofițerul de miliție a reușit să identifice, după îndelungi și migăloase încercări, o persoană pe nume Margareta Georgescu, care a lucrat la azilul din strada Buzești. Dar Margareta Georgescu nu era de găsit nicăieri. În cele din urmă Margareta Georgescu este descoperită în persoana Margaretei Russescu. Convorbirea cu ea aduce lumină: maiorul Ștefan Pavel ajunge să cerceteze pe rînd arhivele «Stărilor civile» ale Sfatu-rilor populare din București.

Stăteau față în față dar nu știau încă cine sînt.

DUPĂ 22 DE ANI

DESCOPERIREA

Și astfel, după un an și jumătate de cercetări, în arhiva stării civile a Statului popular Grivița Roșie, în registrul de nou-născuți, în dreptul numărului 857, la 13 martie 1945, se găsește înregistrat un copil numit Grigore Petrescu, cu părinți necunoscuți, născut aproximativ la 13 ianuarie 1945. În registru sînt făcute următoarele mențiuni: **copilul a fost găsit de fruntașul Nicolae Rădulescu din batalionul depozit al Marelui Stat-Major, în grădina Cismigiu; are cel mult două luni și a fost învelit într-o bucată de pătură militară uzată și niște scutece roșii. Asupra lui nu s-a găsit nici un act.**

Maiorul Pavel a ajuns la sfîrșitul drumului. A închis registrul de stare civilă și fără să scoată o vorbă a stat aproape o oră aplecat asupra lui.

REVEDEREA

Tot în registru mai era menționat că în anul 1962 Statul popular din Bușteni solicită actul de naștere al lui Grigore Petrescu. Așadar, băiatul se afla în 1962 în Bușteni. La Bușteni, maiorul află că băiatul e într-o școală profesională la Balș. Și aici are loc prima discuție cu el.

După 22 de ani mama și-a regăsit copilul.

Am asistat și noi la întîlnire. A fost un moment cutremurător. Cerem scuze cititorului pentru zgîrcenie, nu sîntem însă în stare să adăugăm nici un alt

...Și emoționanta întîlnire s-a produs.

cuvînt în plus. O mamă și-a regăsit copilul și un copil și-a regăsit mama. Atît! Datorită perseverenței și omeniei unui ofițer de miliție, ai cărui ochi erau la această întîlnire plini de lacrimi.

B. DUNĂREANU
Fotografiile autorului

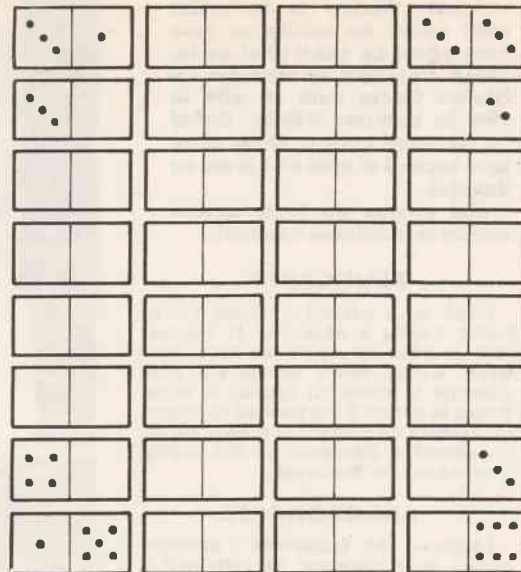
Prima poză din albumul de familie îl include și pe maiorul (X) care a pus suflet și a făcut doi oameni fericiți.

jucați domino?...

Vă prezentăm o problemă. Înlocuiți numai piesele albe de domino cu piese punctate în așa fel ca adunând punctele de pe fiecare rând orizontal și vertical să obțineți totalul de 21 de puncte.

Puteți rezolva problema? În câte minute?

SCURT ȘI CUPRINZĂTOR

● Universitatea din Edinburgh (Scotia) a primit din partea fundației Nuffield și a Ministerului Tehnologiei al Marii Britanii o subvenție de 270 000 lire sterline pentru crearea unui «Centru de cercetări asupra mașinilor inteligente». Cercetătorii din Edinburgh și-au propus ca în zece ani să realizeze «o mașină tot atât de inteligentă ca omul».

● Două dintre cele mai mari mamifere de pe pământ înregistrează cifre record: unul, record de natalitate, celălalt — de mortalitate. E vorba de elefanți și, respectiv, de rinoceri. În timp ce numărul păhidermelor cu doi colți crește vertiginos — se vorbește chiar de o «explozie a speciei» — cel al rinocerilor scade îngrijorător. Numai în Tanganyika trăiesc în prezent 75 000 elefanți, în timp ce în întreaga Africă au fost recenzați doar 17 500 rinoceri (cărora li se mai adaugă încă 800 exemplare de pe alte continente).

● După o statistică efectuată de societatea americană de asigurări «Life Insurance Company», țările care înregistrează cele mai multe accidente mortale datorite circulației rutiere (calculate la 100 000 locuitori) sînt: 1) R.F.G., 159,9 accidente; 2) Elveția, 153; 3) Franța, 112,8; 4) Danemarca, 101,8; 5) Suedia, 76,1; 6) Canada, 74,6; 7) S.U.A., 52,6.

● Iaurtul? O bagatelă! Și totuși în Franța, țara care apreciază cel mai mult acest popular produs alimentar, fabricarea și desfacerea iaurtului constituie un «boom» financiar. Numai grupul industrial «Benoit-Chambourcy» din Marsilia produce și vinde 225 milioane kg iaurt anual! Recent, acest grup și-a inaugurat și prima sa sucursală peste hotare, în Africa.

● «Torrey Canyon», marele petrolier care s-a scufundat astă-iarnă în apropierea coastelor britanice, era, în ce privește tonajul său, al 13-lea pe lista «monștrilor petrolului». Într-adevăr, în timp ce «Torrey Canyon» avea o capacitate de «numai» 118 225 tone, alte 8 nave japoneze și 3 norvegiene au între 119 000 și 150 000 tone. Mai mare decât acestea este doar unul singur: petrolierul japonez «Idemitsu Mara» care are 191 000 tone. Numeroase alte tancuri-gigant sînt în lucru pe santierele navale, iar proiecții japonezi discută despre un super-gigant, care ar putea transporta nu mai puțin de 500 000 tone petrol!

au fost 10 000

Apărute prin jurul anilor 1300, morile de vînt au rămas, timp de secole, parte integrantă a peisajului olandez. Destinate măcinatului cerealelor, preparării pastei de hîrtie, fabricării uleiului, punerii în mișcare a ferăstraielor de la exploatarea forestiere, morile de vînt, care la începutul secolului trecut atingeau cifra de 10 000, nu mai sînt astăzi decît în număr de aproximativ 1 000 — dintre care o treime deservesc «polde-rele», pămînturile desecate. Această reducere a numărului lor se datorează nu numai progreselor tehnicii, ci și luptei biruitoare a oamenilor de pe aceste meleaguri cu apele vrăjmașe.

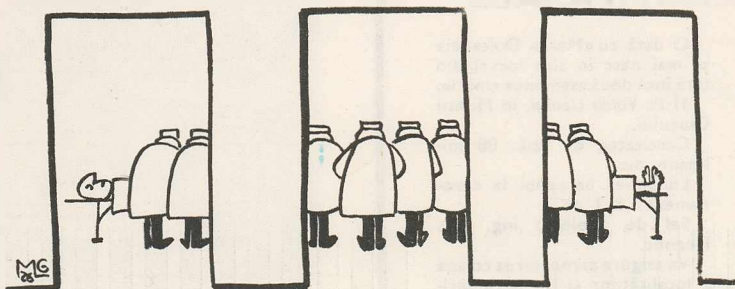
nu pleacă, și gata!...

Pe insula Midway din Pacific se fac lucrări de nivelare pentru construirea unui aeroport. Aici însăși aveau cuibul un mare număr de albatroși (*Diomedea immutabilis*). După cum arată și numele lor latinesc, păsările acestea refuză să părăsească plajele unde au cuibărit. Constructorii aeroportului au fost siliți să-i disloce, exemplar cu exemplar, după cum se vede în imaginea noastră.

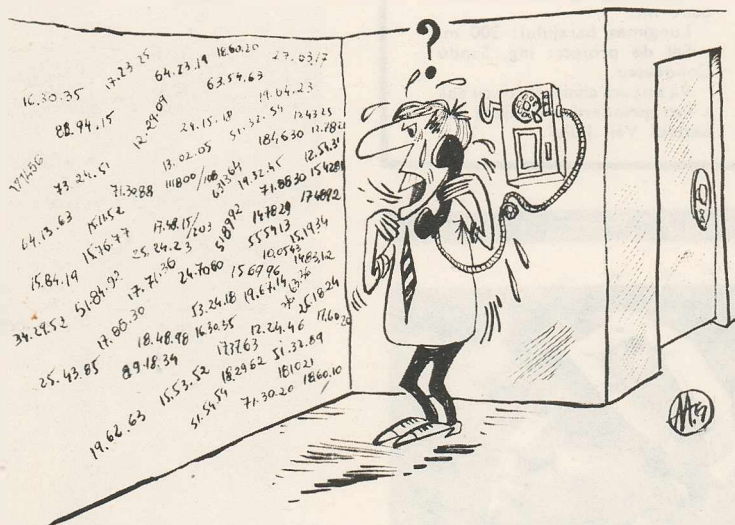

flacăra varietăți

umor

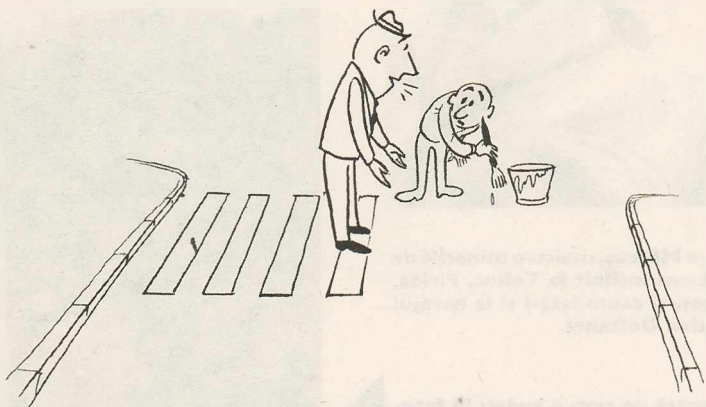

Mihai GROSU

— Formidabil, și-acum 3 zile am notat aici un număr de telefon!!

A. ANDRONIC

— Dă-i zor, te rog, că trebuie să traversez.

G. BADEA

nihil sine... reclama

Aveți în fața ochilor unul dintre cele mai populare personaje din emisiunile pentru copii ale televiziunii americane. Și totuși... Marea lui popularitate nu l-a absolvit de tiranicele obligații ale reclamei. Drept care, iată-l într-o insolită plimbare, în afara studiourilor, pe străzile cele mai aglomerate din centrul New York-ului.

țineți dreapta!

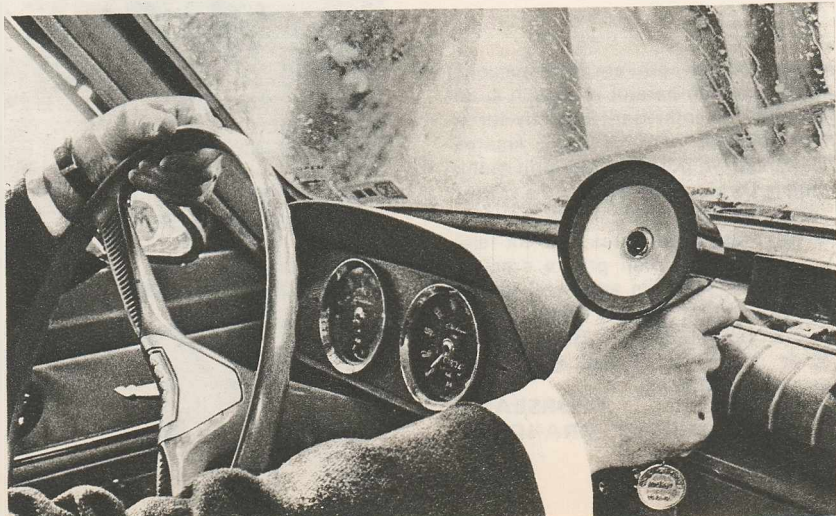
La 3 septembrie a.c. în Suedia se va trece la circulația vehiculelor pe partea dreaptă a drumului; după cum se știe, în această țară se circula pînă acum — ca și în Anglia — pe partea stîngă.

Pentru a înlesni deprinderea noii reglementări a circulației s-au și inventat diferite mijloace menite să atragă atenția celui de la volan «să țină dreapta!»

În fotografie se poate vedea un «controlor de circulație» electronic, care de îndată ce mașina este tentată să circule pe stînga protestează vehement scoțînd un sunet de sirenă care încetează cînd șoferul redresează volanul.

unde duce microbismul

Tînărul londonez Christopher Shaw, superadmirator al echipei de fotbal «Tottenham Hotspurs», a pornit-o pe bicicletă să-și felicite eroii, victorioși într-un meci greu. A nimerit însă sub crupa calului bine hrănit al unui polițist care asigură ordinea pe stadion. Din fericire nici microbistul nostru, nici policeman-ul, nici calul n-au avut de suferit. Bicicleta doar, săraca, arată după întîlnire ca o sculptură abstractă.

La Paltinu, în pitoreasca Vale a Doftanei, se construiește în momentul de față un baraj lung de 450 m și înalt de 104 m în spatele căruia se vor acumula — atunci când lucrarea va fi gata — 56 000 000 mc apă. În acest fel se naște, la altitudinea de peste 700 m, o «mare» artificială în care se vor oglindi atât fermecătoarele dealuri din jurul Cîmpinei, cât și culmile veșnic sure ale Muntelui Teșila, aflat lângă Tara Birsei.

Spre deosebire însă de «mările» similare, apărute în ultimii ani în diverse regiuni ale țării (Bicaz, Argeș, Sadu etc.), unde acumulările de apă sînt folosite exclusiv pentru producerea de energie electrică, «marea» care se va naște din vijelișul torent al Doftanei va avea cu totul alt destin: ea va constitui un uriaș rezervor de apă.

Iată și amănunțele:

Proiectul barajului de la Paltinu — una din marile lucrări hidrotehnice în curs de executare — s-a născut în atelierele Institutului pentru planuri de amenajare și construcții hidrotehnice (șef de proiect: ing. Aristide Teodorescu), ca urmare a nevoii de apă potabilă și industrială pe care o

și centrala termică de la Brazi, apoi rafinăriile, numeroasele uzine și fabrici de tot felul și ceea ce se va mai construi de acum încolo. În plus, crește și nevoia de apă potabilă. Ploieștiul va avea de la an la an mai mulți locuitori.

Să revenim însă la baraj. Ce aduce el nou? Va fi construit în arc ca și cel de pe Argeș, însă... «arc cu rost perimetral», ceea ce — după cum spun specialiștii — constituie o soluție modernă nefolosită încă la noi în țară. În acest fel, barajul va fi clădit pe un soclu dinainte făcut, spre deosebire de trecut, când asemenea lucrări se înălțau dintr-o bucată — de la pămînt și pînă sus. Această soluție va aduce — după cum sîntem informați — o mai bună distribuție a rezistențelor pe fundația barajului și o formă mai potrivită întregii lucrări.

Acestea sînt doar cîteva date tehnice, date care poate nu interesează pe toată lumea, ceea ce trebuie însă reținut e faptul că barajul de la Paltinu este în așa fel construit încît să poată ține piept unei uriașe cantități de apă acumulată pe o fișie îngustă.

Apa din spatele barajului va ajunge la Ploiești printr-o conductă de 43 de

ALTE DOUĂ „MĂRI ARTIFICIALE“

O dată cu «Marea Doftanei» se mai nasc în alte locuri din țară încă două asemenea «mări»:

1) Pe Valea Uzului, în Munții Ciucului.

Cantitatea de apă: 88 milioane mc.

Lungimea barajului la coronament: 513 m.

Șef de proiect: ing. Gh. Flegont.

Va asigura alimentarea cu apă a localităților și întreprinderilor industriale de pe Valea Troțușului.

2) La Valea de Pești, reg. Hunedoara.

Cantitatea de apă: 5 milioane mc.

Lungimea barajului: 300 m.

Șef de proiect: ing. Sandu Condeescu.

Va asigura alimentarea cu apă a întreprinderilor miniere din bazinul Văii Jiului.

Galerii străpuse la Salva-Vișeu, la Bicaz, la Firiza și acum aici. Acesta-i palmaresul unui miner iscusit — maestrul Ion Vrabie.

La Paltinu au apărut în ultimele zile aparate de emisie-recepție. În acest fel toate comunicările către diverse puncte se vor face prin radio.

Grigore Mărcuș, maestru miner (46 de ani). L-am întilnit la Teliuc, Firiza, la Argeș, și acum iată-l și la barajul din Valea Doftanei.

Unul din «umerii» (cel drept) pe care se va sprijini viitorul baraj. În curînd linia ferată pe care o vedeți în fotografie va fi demontată. În viitor legătura între satele de pe Valea Doftanei nu se va mai face cu un pitoresc trenuleț ca pînă acum, ci cu mașinile pe o șosea care va escalada munții.

resimte orașul Ploiești — «setea» aceasta de apă devenind tot mai acută pe măsură ce orașul se dezvoltă. În prezent Ploieștiul primește de la sursele sale 3 000 litri de apă pe secundă. Și pentru industrie, și pentru băut. Dacă această cantitate este acum la limita necesităților (sau chiar sub), în viitor ea ar deveni deosebit de mică. În 1980, de pildă, cînd Ploieștiul va fi cu totul altul decît cel de azi, sub toate aspectele (industrie, comerț, populație), va fi necesară pomparea spre oraș a cel puțin 6 000 litri de apă pe secundă. Marii consumatori? În primul rînd, Complexul petrochimic-Brazi

km (diametrul ei va fi de 1 m), bineînțeles, după ce mai înainte va fi tratată și purificată în filtre și decantoare moderne.

Tot în preajma barajului, cu scopul de a se pune în valoare toate posibilitățile pe care ni le oferă o «mare artificială», se va mai construi și o uzină hidroelectrică cu o putere instalată de 10 000 kW. În acest fel, torentul Doftanei, zăgăzuit pentru a da Ploieștiului apă industrială și apă de băut, va aduce și sistemului energetic național o zestre anuală de 30 milioane kWh.

Cînd totul va fi gata la Paltinu, adică

peste vreo trei-patru ani, întreaga zonă în care se află barajul va deveni și un deosebit de interesant obiectiv turistic. Șoseaua care va ocoli «marea Doftanei» va putea ajunge prin munți pînă la Dîrste, lângă Brașov. Pe «țărni» vor fi instalate hoteluri și cabane, iar vapoare și ambarcații de tot felul vor naviga cu turiști printre crestele Carpaților. Va fi un admirabil loc de recreație situat chiar în inima țării, la o oră și jumătate de București, la 30 de minute de Ploiești, la un sfert de oră de Cîmpina...

F. URSEANU
Fotografii de F. BRANDRUP

carnet de scriitor

M. G. D.

de Eugen FRUNZĂ

Covoare, carpete — verzi, mov, albastre; chiloți, chiloței — albi, roz etc.; bicicletă de damă, bețe de cort, trepied de metal (măsurători topografice?), cazan de tablă pentru fierit rufe, la soare utilizabil ca reflector; stivă de scaune fără fund (care tapițer nu întirzie?), oglindă ovală, cu cataractă avansată; plasă pentru pește, frigorifer în pensie; cearșaf spălat, combinezon idem, halat de casă cu trandafiri, cameră de automobil, cocos în viață priponit, colivie vernil fără locatari; ramă de tablou — bronz 1900, șase oale agățate cu intenții artistice, ca un eșalon de gândaci uriași; o pereche de visle, crocodil de cauciuc umflat (slăbiciunea lui Dorel), scînduri pur și simplu, borcane, sticle recuperabile; sac burdușit cu nu știu ce, ladă de lemn, masivă, vopsită pe jumătate; butelie de aragaz, plapumă roșu carmin neînfațată, damigene, balot nedefinitibil, rămășiță de fotoliu; porumbel la casa lor, băț lung, gros, pe diagonala peretelui, coș de sîrmă, oală de noapte, coșcogea dulap; găleată, undiță, prosop, trotinetă, furtun, cățeluș cret (imitație fără rață și cotet); pernă, slip, frînghie pentru spălutul viitor, geam de rezervă, godin cu burlan (suvenir de la fosta locuință — încălzire cu lemne), cric, pompă, colac de salvare, bidoane material plastic, hîrb de marmură, mătură cu coada-n jos...

Mai vreți?

Mai sînt, slavă Domnului! Culoari, forme și poziții din cele mai năstrușnice. Un amestec derutant, de bazar suspendat, în care ochiul ametește rătăcit între cer și pămînt. Nici o imaginație singură n-ar izbuti performanța de a mobila văzduhul cu o asemenea harababură, de a îngrămădi atîta dezordine într-un unic stil năucitor. Dar fanteziile s-au combinat, s-au completat în chipul cel mai fericit cu putință. Priveliștea e la... înălțime și pe gratis, cuceritoare mai ales în orele fierbinți de după-amiază cînd trecătorului toropit de căldură i se oferă în plin oraș iluzii de fata morgana.

Nu știu ce veți fi înțeles pînă acum. Dacă nu e destul de clar, îngăduiți să limpezesc. Este vorba de balcoanele înșirate frumos și simetric la multele caturi ale unor blocuri de locuințe, blocuri noi, cu locatari pasionați în arta decorației. Ce-i drept, originalul decor nu se află chiar în balcoanele de la fațadă, puțînd fi admirat în schimb zilnic dinspre partea opusă și expusă vederii pînă hăt-depart în cartier. Eu unul, de cîte ori îl întîlnesc, mă tot întreb ce-i de făcut. Și mărturisesc că n-am ajuns pînă acum decît la o destul de firavă soluție: vecinii cu mai mult bun-simț să intervină repetat, cu stăruință și să tempereze pe cît posibil zelul artistic al celor în cauză.

Sau poate dimpotrivă: să-i stimulăm pe cei mai dirzi și mai activi balconari acordîndu-le insigna M.G.D.* pe care să o poarte la reverul hainei.

*Mare-i gradina lui Dumnezeu!

cadouri

*

PLĂCUTE
UTILE
IEFTINE

Complexul
industrial

STICLĂ ȘI FAIANȚĂ
Sighișoara

• Servicii de masă, lichior, cafea, vase de flori și bibelouri • Servicii de masă, lichior, cafea,

cadran internațional

VIZITA CANCELARULUI AUSTRIEI, DR. JOSEF KLAUS

Timp de câteva zile s-a aflat în țara noastră, într-o vizită oficială, la invitația președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, cancelarul federal al Republicii Austria, dr. Josef Klaus.

succes la dublin

În îndepărtata Irlandă, arta interpretativă românească a obținut de curând un frumos succes. La Dublin, în cadrul Festivalului italian de operă au fost invitați să-și dea concursul și trei reprezentanți ai țării noastre: Nicolae Florei, Viorica Cortez-Guguianu și Ion Piso. Basul Nicolae Florei de la Teatrul de operă și balet, invitat pentru a doua oară la Dublin și cu care am avut prilejul să ne întreținem la reîntoarcerea sa în Capitală, ne-a relatat amănunte interesante despre desfășurarea acestui prestigios festival, despre căldura cu care au fost primiți de publicul irlandez artiștii români.

— Au participat peste 30 de artiști italieni de renume — mulți dintre ei de la Scala din Milano — care prin prezența lor au dat o adevărată strălucire celui de-al cincisprezecelea festival care a avut loc la Gaiety Theatre din Dublin. Pentru noi a

din spectacolele cu operele «Don Carlos» (în care a dat viață personajului Filip al II-lea) și «Aida» (în care a interpretat pe Ramfis).

Aprecierile sună astfel: «Una dintre cele mai mari voci, o voce proaspătă și puternică, de un impresionant efect, un joc plin de prestață...»

Nicolae Florei s-a referit totodată la concertul ce s-a organizat în orașul Dundalk și unde, așa cum ne-a arătat, a răsunat cîntecul nostru popular.

Includerea în programul concertului a unor piese românești a trezit un deosebit interes în rîndul auditorilor, care s-au dovedit a fi foarte receptivi la muzica noastră. Nicolae Florei ne-a relatat că publicul a aplaudat frenetic, minute în șir, pentru ca astfel să fie repetată interpretarea fiecărei bucăți în parte, ca «Doina haiducească» de Tiberiu Brediceanu, «Foaie verde lămîiță» de D. Kiriac și alte cîntece românești care pur și simplu i-au cucerit pe irlandezi.

Sandu NAUMESCU

diplomatul suedez hiltenbrand despre români

Pe la mijlocul celei de-a doua domnii a voievodului moldovean Gheorghe Ștefan (1653-1658), Țările Românești au fost vizitate de trei diplomați suedezi, care au poposit vreme mai îndelungată aci. Printre ei se găsea și călugărul secretar de ambasadă Conrad Iacobus Hiltenbrand, care a însemnat, cu mîglă și obiectivitate, multe din cele văzute, folosindu-se apoi aceste note la redactarea unei lucrări de răsunset: «Dreifache Swedische Gesandtschaftsreise nach Siebenburgen, Ukraine und Constantinopel» (1656-1658) — «Întreită călătorie diplomatică în Transilvania, Ucraina și Constantinopol» — retipărită în 1937 la Leiden și dedicată de editorul Franz Babinger istoricului Nicolae Iorga.

Cei ce au citit-o au putut afla, încă de acum trei sute de ani, că vechii locuitori ai Transilvaniei, Moldovei și Munteniei se trag din daci și din vestiiți ostași romani aduși pe aceste meleaguri. Urmașii acestora, «în limba lor își zic români (roumunus), adică romani».

Diplomatul suedez a fost profund impresionat de bisericuțele construite din lemn și acoperite cu șindrilă. Notează de asemenea «puritatea inspirației ce se desprinde din icoanele zugrăvite pe lemn de meșteri dotați cu mult simț artistic». Cuvinte de apreciere are și pentru țărâncele românce care «se pricep să confecționeze singure îmbrăcămintea necesară pentru toți ai casei, avînd gust fin care le îngăduie să-și

impodobescă iile cu multă artă». Cît privește pe bărbați: «se poartă și acum (1656-1657 — n.n.) după înfățișarea romană, sînt foarte isteți, gîndesc mult și vorbesc puțin».

C. ALBU

bilanțuri haitiene

Președintele micii republici Haiti, François Duvalier, duce în aceste săptămîni, după cum se exprimă comentarii occidentali, «cea mai crîncenă luptă pentru supra-viețuire» de cînd și-a arogat puteri dictatoriale, în urmă cu zece ani. Execuțiile și arestările în rîndurile adversarilor săi politici se țin lanț, mereu se anunță descoperirea unor noi «comploturi» în care ar fi implicate pînă și cele mai apropiate rude ale lui Duvalier. La Port-au-Prince, capitalea țării, au explodat în mai multe rînduri bombe și se vorbește chiar despre atentate — nereușite — la viața lui «Papa Doc», cum este numit Duvalier de membrii găzii sale personale și susținătorii lui. În legătură cu evenimentele din ultima vreme din Haiti sînt deosebit de semnificative diferitele comentarii transmise de ziariști americani și din alte țări occidentale pe marginea stărilor de lucruri din această țară. Iată, de pildă, ce relatează Francis McCarthy, comentatorul pentru problemele latino-americane al agenției americane U.P.I.: «În urmă cu 50 de ani infanteria marină americană a debarcat în Haiti pentru a pune capăt unei lupte politice aprige, războiului civil și haosului financiar. Haosul continuă și în prezent. Haiti, cea mai săracă țară din emisfera occidentală, devine tot mai săracă și este una din cele mai primitive țări din lume. În 1966 venitul anual pe locuitor a scăzut cu încă 10 la sută, ajungînd la 65 dolari. Aceasta în comparație cu 173 dolari pe an în Bolivia — a doua țară pe lista celor mai sărace state de pe continentul american. Rezervele de valută ale băncii naționale haitiene sînt cifrate de Fondul Monetar Internațional la mai puțin de 3,5 milioane dolari. Economia haitiană este descrisă într-o publicație internă de comerț exterior ca aflîndu-se în stare de recesiune. Șomajul crește preutendeni, bugetul este falimentar, datoria publică este în creștere și notele de plată ale guvernului care nu sînt onorate depășesc suma de 3,5 milioane dolari. Potrivit statisticilor cercurilor oficiale ale «Alianței pentru progres», Haiti se remarcă prin cea mai scăzută longevitate, cantitatea cea mai redusă de calorii alimentare pe locuitor (1780) și cel mai mare procent de analfabetism (90 la sută) din întreaga Americă Latină».

Cu un asemenea «bilanț» al guvernării lui Duvalier, evenimentele ce se petrec în prezent în mica țară din Marea Caribilor nu mai constituie pentru nimeni o surpriză.

Prima femeie-pilot franceză este tînăra Jacqueline Dubuc (dreapta) în vîrstă de 27 de ani, angajată a companiei aviatice «Air Inter» care deservește liniile interne ale Franței.

În cadrul unei solemnități ce a avut loc la Colegiul naval din Greenwich, în prezența a 100 000 de persoane, celebrul navigator solitar britanic Francis Chichester a primit din partea reginei Elisabeta a II-a a Angliei ordinul de cavaler, fiind ridicat la rangul de Sir. Cu acest prilej a fost folosită aceeași sabie cu care regina Elisabeta I l-a înnoobilat pe Francis Drake, primul englez care a făcut înconjurul lumii.

foșt un admirabil prilej să cunoaștem și să ne împrietinim cu asemenea cîntăreți de certă valoare.

Și Nicolae Florei citează cîteva nume: Linda Vajna, Loris Gambelli, Giovanni Gibin, Franco Pagliuzzi, Alfonso Marchica, Angela Rosati, parteneri pe care, după cum ne-a mărturisit, nu-i va putea uita ușor.

După turneele întreprinse în ultimii ani în Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Bulgaria, R.D. Germană, Polonia, Franța, Elveția, Nicolae Florei a reperutat în Irlandă o nouă și frumoasă izbîndă artistică. Ziarele din Dublin îi evidențiază creațiile impunătoare

„b. z.“

Nu este, cum s-ar putea crede, un misterios agent în solda C.I.A. (serviciul de informații american), ci un produs chimic destinat unor scopuri nu mai puțin odioase. Mai precis, un produs psihochimic. Bazat, după cum consideră experții, pe derivați ai beladonei, ca atropina, drogul respectiv urmărește să obțină alterarea funcționării creierului unui eventual inamic. Manualul de instrucție publicat de Centrul chimic din Alabama al armatei relatează că, în cadrul experimentării, în timpul unor manevre, o sentinelă care a absorbit B.Z. s-a zăpăcit în așa hal încît n-a știut ce are de făcut cînd un soldat «kinamic» i-a spus că nu știe parola. În imposibilitate de a-și relua firul gîndurilor, sentinela, biruită de oboseală, s-a așezat și a adormit. Alți soldați supuși experimentului și-au părăsit posturile. Manualul precizează că «utilizarea agenților psihochimici în scopuri militare nu este de domeniul speculațiilor de viitor». Rezultă că, după napalm, gazele toxice, bomba cu bile, Pentagonul continuă

să fie preocupat de găsirea unei arme în stare să frîngă moralul poporului vietnamez. Trudă zadarnică!

În schimb scăderea moralului, descurajarea, defetismul se manifestă în rîndurile agresorilor chiar și fără să consume nici o picătură de B.Z.

business

În căutare de mercenari pentru Vietnam, Pentagonul a făcut din nou apel la generosul furnizor de la Seul. Nu pe gratis. Cu bani peșin. S.U.A. au oferit guvernului Pak Cijan Hi un împrumut de 10,5 milioane dolari. Concomitent, au negociat trimiterea în Vietnam a 20 000 de soldați sud-coreeni. 500 de dolari un mercenar! Împrumutul, arată agenția de presă Kyodo Tsushin, a și fost acordat. Dar afacerile sînt afaceri. Pentru început, S.U.A. vor achita doar jumătate de sumă. Restul — la livrarea integrală a «mărfii»...

I. FÎNTÎNARU

Protestul opiniei publice mondiale împotriva agresiunii americane în Vietnam îmbracă forme din cele mai diferite. Fotografia de sus prezintă una dintre acestea pe un avion american aflat pe aeroportul Kastrup din Copenhaga, adversari ai războiului purtat de S.U.A. în Vietnam au scris cu vopsea: «Afară din Vietnam».

Construcțiile noi, moderne, devin tot mai mult o caracteristică a capitalei Republicii Populare Mongole. Acum 46 de ani Ulan-Batorul era doar o mare de iurte, răspîndite la voia întîmplării, înconjurînd mai multe palate și mînaștiri budiste. În anii care au trecut de la victoria repurtată de revoluția populară mongolă împotriva jugului feudal și asupririi străine, orașul a cunoscut — ca de altfel întreaga țară — uriașe prefaceri, devenind un important centru cu întreprinderi industriale, instituții sociale, culturale, științifice, unde trăiește și muncește peste o cincime din populația țării.

EXTERNE

MOMENT AFRICAN

de Silviu BRUCAN

Deși aparent diferite, evenimentele din Congo (Kinshasa) și Nigeria sînt două aspecte ale aceleiași conflict fundamental care domină istoria africană a secolului XX.

Așezată în inima Africii, dispunînd de un teritoriu vast și de imense bogății naturale, Republica Congo a fost și rămîne placa turnantă a continentului negru. De aceea, proclamarea independenței ei de stat în iulie 1960 — impusă de avîntul mișcării de eliberare — a fost totodată semnalul declanșării unor mișcări nașionale neocolonialiste care s-au ținut lanț și în care recentul atac al bandelor de mercenari împotriva regimului generalului Mobutu constituie doar un episod.

Principalele bogății ale Congoului sînt concentrate în regiunea Katanga, unde a stăpînit timp de decenii faimosul trust belgian Union Minière. Drept rezultat, o caracteristică a manevrelor neocolonialiste în Congo a constă în tendința de a slăbi puterea centrală și a institui un regim separatist în Katanga cu ajutorul unuia dintre cei mai cinici agenți africani ai puterilor coloniale — Moise Chombe. Pentru a discerne mai bine fenomenul trebuie amintit că, dacă în prima fază puterile occidentale au acționat în cîrdășie pentru reprimarea mișcării de eliberare și pentru decapitarea ei prin asasinarea lui Lumumba, ulterior — ca și în filmele cu comori descoperite în regiuni exotice — imperialiștii au început să-și dispute prada, fără a-și alege prea mult armele. În spatele conflictului dintre regimul separatist al lui Chombe în Katanga și guvernul central congolez a răbufnit un conflict mult mai adînc — între vechile și discreditatele puteri coloniale Belgia, Anglia, Portugalia și noul pretendent, plin de vigoare și de poftă, Statele Unite, care ținea să-și asigure partea leului. De peste două decenii asalta capitalul american ultimul bastion african al imperiului britanic, așa-numita «centură de cupru» care se întinde în sud-estul Africii, cuprinzînd și Katanga; ocazia nu putea fi lăsată să-i scape. Mișcările în zigzag care au avut loc în Congo în deceniul șapte se explică tocmai prin această dublă ipostază — unitate occidentală cînd era vorba de reprimarea forțelor progresiste, rivalitate ascuțită în acapărarea bogățiilor și pozițiilor de comandă.

Naționalizarea de către regimul Mobutu a minelor aparținînd lui Union Minière a stîrnit la Bruxelles și în alte capitale vest-europene reacții mai mult sau mai puțin publice, dar oricum ostile, și desigur afirmația că ele au jucat un rol în recentele acțiuni ale mercenarilor nu pare neverosimilă. Dar, în lumina antecedentelor, nu pare surprinzătoare nici informarea publicată în «Le Monde»,

potrivit căreia Statele Unite ar fi semnat recent un protocol cu generalul Mobutu prin care-i acordă un împrumut de 17 milioane dolari pentru organizarea «pe noi baze» a economiei congoleze. Doar suma pare prea modestă pentru un asemenea scop...

Nigeria este și ea o țară extrem de bogată ca resurse naturale și pe deasupra are cea mai numeroasă populație din Africa — peste 50 milioane locuitori. Provincia ei orientală dispune de mari zăcăminte petrolifere, ceea ce, bineînțeles, a dat naștere unei acțiuni separatiste gen Katanga, care a culminat cu proclamarea ei ca Republica Biafra. Tot așa cum Congo nu putea constitui un stat viabil economic fără Katanga, Nigeria nu poate supraviețui fără provincia orientală. De aci, războiul pornit de guvernul central din Lagos împotriva secesiunii orientale.

Ambele evenimente trebuie privite în contextul social-istoric african. Dezvoltarea unei aristocrații tribale — cu interese strîns înnodate de cele ale stăpînitorilor coloniali — a constituit o metodă favorită în Africa. Colonii englezi s-au dovedit cei mai iscusiți în stimularea organizării tribale și a diviziunii între triburi ca un obstacol așezat în mod deliberat în calea realizării unor națiuni africane. Tot ei au fost aceia care au descoperit că abia după acordarea independenței, întărirea certurilor și dispunerii regionale, tribale sau religioase devine un atu major al neocolonialismului. Este mai avantajos — susțin teoreticienii lor — să ai de-a face cu niște federații slabe și divizate, în care șefii de triburi cu studii la Oxford și Cambridge continuă să dețină posturi de comandă, decît cu un guvern central puternic, care realizează unitatea națională și apără prin forța împrejurărilor interesele națiunii în curs de formare.

Anii din urmă au arătat că forțe sociale organizate și capabile de a lupta cu eficacitate împotriva mișcărilor politice, economice și militare neocolonialiste există într-un număr relativ redus de țări africane. Aceasta este și una din cauzele succesiunii de loviturile militare care s-au produs în acești ani pe continent. Desigur, regimurile militare care au luat puterea în numeroase țări africane sînt destul de diferite ca structură și orientare. Unele își caută o bază politică în năzuințele naționale progresiste, altele sînt pur și simplu niște agenturi abia disimulate ale vechilor stăpîni coloniali.

Dinamica luptei sociale și naționale în Africa face să crească conștiința popoarelor și le ajută să vadă din ce în ce mai clar substratul manevrelor neocolonialiste și drumul spre realizarea intereselor lor proprii.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

Pepsi-avint și energie

